

Το γέρικο λιοντάρι και η αλεπού

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Το λιοντάρι μας, ο βασιλιάς των ζώων, αισθανόταν αδύναμος. Το καταλάβαινε

δυστυχώς πολύ καλά: είχε γεράσει. Ξαπλωμένος ο πρώτος όλων των ζώων της ζούγκλας στην ευρύχωρη σπηλιά του, αναπολούσε το παρελθόν, όταν περήφανος έτρεχε στο δάσος κι όλα τα ζώα σέβονταν αλλά και φοβόντουσαν τη δύναμή του και τις ικανότητές του. Γιατί ήξεραν πως δεν υπήρχε ζώο που να γλίστωνα από τα δόντια του, αν ο βασιλιάς του δάσους τον επέλεγε, για να είναι το γεύμα της ημέρας του. Εξάλλου όλα τα ζώα θαύμαζαν την πυκνή χρυσαφένια χαίτη και το αντρειωμένο του παράστημα. Τώρα όμως που το σώμα του γερνούσε και οι δυνάμεις το εγκατέλειπαν, πώς θα κυνηγούσε και θα έπιανε την τροφή του; Όλοι θα αντίκριζαν έναν γερασμένο και αδύναμο βασιλιά κι αυτό πλήγωνε την περηφάνια του.

- Το μυαλό μου δε γέρασε, κι η πονηριά είναι η μεγαλύτερη δύναμη!

Τα μάτια του φωτίστηκαν κι αμέσως έβαλε σ' εφαρμογή το σχέδιό του: θα παρίστανε τον άρρωστο κι όλα τα ζώα φυσικά θα έρχονταν να επισκεφτούν και να ρωτήσουν για την υγεία του μεγάλου βασιλιά. Έτσι λοιπόν η τροφή θα ερχόταν μόνη της κοντά του.

Και πραγματικά, πολλά ζώα έτρεξαν στη σπηλιά του να τον συμπαρασταθούν και να τον βοηθήσουν στην αρρώστια του. Είχαν όμως την ατυχία να πέσουν θύματα της πονηριάς του: τα άρπαζε αμέσως και τα καταβρόχθιζε. Κι αυτό συνέβη με πολλά ζώα, όχι όμως και με μια αλεπού. Η κυρά Μαριώ, λοιπόν, η αλεπού, κατάλαβε την πονηριά του, γι' αυτό και ήρθε στη σπηλιά, αλλά στάθηκε μακριά του και τον ρωτούσε πώς είναι η υγεία του.

- Δεν είμαι καλά, κυρά Μαριώ μου, όμως γιατί δεν έρχεσαι να τα πούμε από κοντά;

- Αχ, κυρ βασιλιά μου, με ευχαρίστηση θα έμπαινα, αλλά ξέρεις βλέπω από τα ίχνη των ζώων μπροστά στη σπηλιά σου, πως πολλοί φίλοι μου ήρθαν και σ' επισκέφτηκαν, όμως τα ίχνη τους τα βλέπω μόνο να μπαίνουν κι όχι να βγαίνουν.

Η αλεπού μας του απάντησε θαρρετά και του έδωσε να καταλάβει πως δεν ήταν μόνο εκείνος πονηρός, ήταν και εκείνη το ίδιο και περισσότερο και γι' αυτό ήξερε πολύ καλά τι θα πάθαινε αν πλησίαζε κοντά του.

Μα έδωσε και σε μας ένα μάθημα, **πως πρέπει να έχουμε φρονιμάδα και σύνεση στο μυαλό και έτσι να αντιλαμβανόμαστε τους κινδύνους που προέρχονται από τους πονηρούς και επικίνδυνους ανθρώπους. Σίγουρα αυτοί μας στήνουν παγίδες, αλλά αφήνουν και ίχνη- σημάδια που με τη σύνεσή μας τα καταλαβαίνουμε και τους αποφεύγουμε.**

Δ.Σ.